

II. Uftritt.

Herr Kalt (allei).

Endlig hat er sich jetz emol expliziert, dà alte Geldsack . . . 's hat Mieih koste . . . awer d'Haüptsach isch, ass es packt hat . . . ich brüch jetz nur noch 's Fränzele preveniere . . . wird das güete Kind e Freid ha! . . . denn er isch famos rich, dr Herr Guld . . .

G'sang (Vigneron).

Endlig isch er denn jetz dra!
G'wiss viel Mieih hat's awer koste,
Bis ich ihn so wit brocht ha;
Standhaft bin ich gsi am Poste!
Wenn ich g'ha ha viel Geduld,
Isch's gsi wege min're Schuld;
Un mi Tochter o
Mach ich rich eso,
Hi hi, ha ha, er isch jetz endlig dra!
Was fir e Freid (*bis*)
Wird's gà-n-eso jetz uf die Art,
Wenn's Fränzele das Ding erfahrt;
Was fir e Freid (*bis*)
Wird's gà bi dàre G'legeheit!

Ich ka sage, ass ich als güeter Vater g'handelt ha
(er geht an d'Thüre links) Fränzele! . . . Fränzele!

III. Uftritt.

Herr Kalt, Fränzele, derno Felix.

Herr Kalt.

Kumm Kind . . . De kasch Di rischte, fir mir an dr Hals z'springe . . . ich ha Dr e grosse Neüigkeit z'verkinde!

Fränzele.

Ich bi ganz g'rischtet, Pape . . . nur üse mit dr Neüigkeit.

Herr Kalt.

Eh bien . . . so müesch denn z'erst wisse, ass ich mich scho dà ganze Mittag mit Dim Glick b'schäftigt ha . . .

Fränzele.

Dà ganze Mittag! . . . do bisch Dü denn nitt züe dem Zimmer üse? . . . (fir sich) O dà arme Felix!

Herr Kalt.

Nei, Kind . . . De weisch, ass ich iwerhaupt nitt viel üsgang . . . awer 's handelt sich nitt um das . . . ich ha Dir e Hochziter g'funde.

Fränzele.

Eh . . . hasch Dü denn dà Kaste ufg'macht, Pape?

Herr Kalt.

Dà Kaste? . . . fir was das . . . was isch das fir e possige-n-Idee? . . . was kunnt Dr i?

Fränzele.

Nit, Pape, nit . . . Dü witt mich also . . .

Herr Kalt.

Verhirothe, jà, Kind . . . mit eme riche Mann, wo Dich d'glickligste un d'schönste Fraü macht üs dr ganze Stadt!

Fränzele (ärgerlig).

Ah! . . . ich will wette, 's isch vom Herr Guld, wo Dü rede witt!

Herr Kalt.

O Dü fine Mucke, Dü schlaüe! . . . allons, gi mr e Schmutz, denn ich ha das Ding ig'fädelt!